

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. február 20.
(csütörtök)**

Szepesy László

40. A KÉPMUTATÓ HAMIS REMÉNYSÉGE

Énekek: 12,1-4.6-7, 725

Alapige: Ámós 5,18-20

„Jaj azoknak, akik kívánják az Úrnak napját! Mire való néktek az Úrnak napja? Sötétség az és nem világosság. Mintha valaki oroslán elől szaladna, és medve bukkanna rá; vagy pedig bemenne a házba, és kezét a falhoz támasztaná, és kígyó marná meg: Nem sötétség lesz-e az Úrnak napja és nem világosság?! Sötétség lesz az, s még hajnalfénye sem lesz.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, szeretnénk hálát adni Neked, hogy a zsoltárossal együtt mi is Rád tekinthettünk, és köszönjük, hogy megadtad nekünk azt a bizonyosságot, hogy a Te ígéd s a Te szavad mindig igazság és mindig hűség, mivel megcselekszed, amit megígértél, és hű vagy a Te népedhez. Szeretnénk valóban olyan értékesnek tartani a Te ígéreteidet, mint ahogyan énekeltük: mint a megtisztított ezüstöt, de még annál is értékesebbnek, hiszen a Te szavad által éltetsz bennünket, formálsz szívünket, megölelsz és megújulsz, feddesz, intesz, tanítasz, felkészítesz minden jócselekedetre, amelyet elkészítettél, hogy azokban járjunk. Áldunk és magasztalunk, hogy Te mindig néped őrzője, védelmezője vagy. Köszönjük, hogy ez nekünk mindennapi valóság lehet. Sok megpróbáltatáson megyünk keresztül, néha a saját óemberünk okoz nekünk fájdalmat és szomorúságot, máskor a bűnös világtól és mások bűneitől szenvedünk, de köszönjük, hogy a Te megtartó kezdet mindig érezhetjük magunkon és magunk körül. Köszönjük Neked, hogy minden bűnben, amikről énekelhettünk, a képmutatásban, vagy éppen a bántó beszédben is, Hozzád fordulhatunk, Tőled kérhetünk nemcsak védelmet, hanem hogyha esetleg mi követjük el, akkor szabadítást is, hiszen Te képes vagy megtisztítani ezekből.

A KÉPMUTATÓ HAMIS REMÉNYSÉGE

Kérünk Téged, hogy a mai alkalommal is segíts, hogy a Te igédre, a mi kincseinkre hadd figyeljünk, és a Te szent Fiadhoz, Jézus Krisztushoz hadd jussunk el, és értsük meg egyre jobban velünk kapcsolatos akarodat, és kérjük, hogy a Szentlélek munkálja bennünk, hogy az elhitt ige valódi vágygá, akarássá legyen bennünk, és ennek következtében pedig segíts a Te utaidon engedelmességen járnunk. Ezért kérjük, hogy ne szóljon ma se ígéd hiába, hanem teremje meg azt a gyümölcsöt, amely Téged dicsőít, felebarátainknak, családjainknak, szereteteinknek javára van.

Kegyelmedben bízva, Krisztusért kérünk, így áldj meg bennünket!

Ámen.

Igehirdetés

Úgy gondolom minden generáció életében eljön az az idő, amikor felteszi azt a kérdést: mégis merrefelé tart az én életem, a mi életünk, de úgy általában az emberiség élete is? Tartunk egyáltalán valahová? Vannak céljaink? Látjuk a jövőt? A mögöttünk lévő húsz évben sok mindent átértünk: gazdasági válságot, világjárványt, sokan háborút, hatalmas technológiai fejlődést az informatika, a mesterséges intelligencia, a kommunikáció, de még a háztartási gépek terén is. Miniatűr számítógépeket hordozunk a zsebünkben, és a világ szinte bármely tájáról vásárolhatunk, ugyanakkor emberi kapcsolataink egyre inkább leépülnek, egyre több függőség létezik, agresszív ideológiák támadják társadalmi és erkölcsi értékrendünket, és néha fölülről, törvényekkel akarnak kényszeríteni minket olyan nézetek elfogadására, amelyek a Biblia szerint természet- és emberellenesek. Ha valaki csak ezeket számba veszi, és elkezd gondolkodni a jövőről, akkor magától fogja feltenni ezt a kérdést: merrefelé tartunk? Haladunk egyáltalán valahová? A világ és a vallások felelnek erre a kérdésre. A keleti vallások az élet nagy körforgásáról beszélnek: születünk, meghalunk, majd ismét újjászületünk. Azt mondják, nem történik semmi új, mindig ugyanabba tér vissza az emberiség. Az evolucionista, ateista nézet szerint a történelem nem körkörösen ismétli önmagát, hanem egyenes vonalban halad előre, de cél nélkül. A darwinizmus egyik modernkori lelkes képviselője, Richard Dawkins brit biológus, népszerű tudományos könyvek írója a következőt mondja: „az evolúciónak nincs hosszú távú célja. Nincs hosszú távú cél, nincs végső tökéletesség, amely a szelekció kritériumaként szolgálna, bár az emberi hiúság azt az abszurd elképzelést dédelgeti, hogy a mi fajunk az evolúció végső célja.” Ezzel pedig azt mondja ki ez a tudós, hogy az emberi történelem csak egy szakasza az evolúciós történelem értelmetlen folyamának. Nincs végső cél, nincs a létezésnek és az életnek igazi értelme.

Mindezekkel a reménységet nélkülöző nézetekkel szemben a Biblia történelemszemlélete teljesen más. A Szentírás kijelentése szerint a történelem a szuverén, teremtő Isten céltudatos tervének megvalósulása, az történik, amit Isten akar. Jób így fogalmazza ezt meg magában, megértve Isten hatalmát és nagyságát: „Tudom, hogy Te mindent megtehetsz, és senki Téged el nem fordíthat attól, amit elgondoltál” (Jób 42,2). Tehát az valósul meg, amit Isten akar. Az

Ézsaiás 46,10-ben pedig azt mondja az Úr: „*tanácsom megáll, és véghez viszem minden akaratomat*”. A Szentírás szerint Jézus Krisztus a történelem központi alakja, az Ószövetség az Ő eljövételéről beszél, azt várja, az Újszövetség pedig leírja és bizonyosságot tesz arról, hogyan élt, hogyan és miért halt meg, hogyan támadt fel, és hogyan fog visszajönni. Annyira Ő a középpontja mindennek, hogy bármelyikünk emberi élete is az alapján lesz megítélve, hogy milyen kapcsolatban állunk Ővele, hogyan hittünk, vagy éppen nem hittünk Őbenne. Miközben pedig a jelenben, saját életünkben szemtanúi lehetünk annak, hogy Isten hogyan valósítja meg velünk kapcsolatos akarátát, és bontakozik ki az Ő örökkévaló terve, egy esemény kiemelkedni látszik a jövőből (sokszor beszél róla a Szentírás): ez pedig az Úrnak napja, amiről a felolvasott igeszakaszban is beszéltem. A Szentírás világosan mondja, hogy Jézus Krisztus visszajövelekor eljön az Úrnak napja. Erről röviden hadd beszéljek a Biblia egészét nézve, hogy mit is értsünk ezalatt általánosságban, de mivel ez nagy téma, nemcsak erről lesz szó, hanem megnézzük, hogy Ámós által mit is üzent akkor Izráel népének ezzel kapcsolatosan, és nekünk is.

Már beszédes az is, hogy Isten hogyan nevezte el ezt a napot: az Úrnak napja. Ez többek között jelzi az emberiség napjának a végét, mert az már az Úrnak napja lesz, amikor Isten ítélete jön el, hogy visszavegye a Föld közvetlen irányítását a Földet jelenleg uraló bitorlóktól. Többé nem engedi meg a bűnt. Nem a bűn uralkodik, többé a bűnös ember nem tehet, amit akar, hanem Isten fog meghatározni mindent. Addig is, ma is uralkodik, valljuk, de még megtűri a Földön a bűn létezését. De az Úr napja világossá teszi, hogy Ő az egyetlen Úr. Ez a nap soha nem látott ítélet időszaka lesz azok számára, akik nem voltak hajlandók bűnbánatot tartani, és hinni az Úrban. Ezt a Szentírás világossá teszi. A legtöbb alkalommal, amikor az Úr napja kifejezést használják, Isten ítélete jelenik meg.

Erről a napról sokszor, legalább 19 alkalommal beszéltek az ószövetségi próféták (úgy mint Ézsaiás, Ezékiel, Jóel, Ámós, Sofóniás és más próféták), és az Újszövetség is sokszor beszél erről a napról. Találkozunk vele az evangéliumokban, Pál apostol leveleiben, különösen is a Thesszalonikaibelieknek írottakban, valamint Péter apostol 2. levelében is. Szinte mindegyik igeszakaszban félelemmel és rettegéssel teli eseményként jelenik meg ez a nap, amelyen Isten kitölti teljes haragját a gonoszokra.

Azt is látnunk kell, hogy a próféták kétféle értelemben használták ezt a kifejezést. Egyrészt az Úr napja egy közeli napot, eseményt is jelenthetett, ítéletet, amely során az Úr megítélt egy népet, nemzetet. Ezt az ítéletet Isten többféle módon hajtotta végre és hajtja ma is végre: természeti katasztrófák (szárazság, sáskajárás, éhínség) vagy háborút indító nemzetek által. Ilyen értelemben beszél pl. Ézsaiás az Úr napjáról Babilon pusztulásáról: „*Jajgassatok, mert közel van az Úrnak napja, mint pusztító hatalom jó a Mindenhatótól*” (Ézsaiás 13,6), és ezt Babilon ellen írta. Tehát az Úr napja kifejezés egy történelmi esemény, egy közeli nap is lehetett. Ugyanakkor, másodszor, a próféták úgy is beszélnek erről a napról, mint egy távoli, az idők végén bekövetkező eseményről,

amiről mi már tudjuk, hogy Jézus Krisztus visszajövetelével következik be. Ez az esemény sokkalta nagyobb horderejű lesz (az egész Földre, és minden hitetlen emberre kiterjedő), mint az egyes népek életében bekövetkező ítéletek. Az Úr napja tehát a Bibliában hol egy közeli, hol egy távoli eseményre utal, és előfordul olyan eset is, hogy a próféta úgy fogalmaz, hogy az egyszerre utal mindkettőre: egy közelire és Krisztus visszajövetelére is. Máté evangéliuma 24. fejezete is ilyen nyelvezetet használ. Jézus Krisztus az utolsó időről (az Ő visszajöveteléről) beszél, de egyben egy közelebbi eseményről (Jeruzsálem pusztulásáról) is. Amikor az ember olvassa a fejezetet, néha zavarba is ejti, hogy most ezt Jeruzsálem pusztulásáról mondja, vagy pedig a végidőről. Az Úr napjának kétféle jelentése (közeli vagy az idők végezetén) összefüggésben áll egymással. Isten nem véletlenül adta ezt az értelmet ennek a napnak. Isten a történelem folyamán többször tartott ilyen ítéletet akár saját népe, akár pogány nemzetek felett. Ezek az ítéletet és az Úr haragját megjelenítő napok mintegy előképei, szemléltetői annak a végső ítéletnek, amelyet majd Krisztus visszajövetelkor fog látni az emberiség. Ahogyan azokon a napokon kitöltötte az Úr haragját a gonoszokra 1-1 nemzet esetében, úgy fogja az egész emberiséget megítélni hitetlensége és gonoszsága miatt. Összefoglalva tehát: az Úr napja Isten ítéletének, haragjának napja lesz, amelyen ellenségeit megbünteti. Ez lehet egy közeli, vagy az utolsó idők végén bekövetkező esemény is.

Mindezek ismeretében kell értenünk mindazt, amit Ámós próféta Izráel hűtlenné lett népének mondott. *„Jaj azoknak, akik kívánják az Úrnak napját!”* Mit jelent ez? Mit helytelenít a próféta abban, hogy némelyek az Úr napját kívánták? Először is tisztázzuk: mit ért itt Ámós az Úr napja alatt? Valószínűbb magyarázat és értelmezés az, hogy egy közeli eseményt, mintsem a végidőkben eljövőt, amelyen Isten megítéli Izráel szomszédos népeit. Izráel országa ezt várta is: a bűnös pogányokat az Úr csak ítélje meg! Ráadásul Ámós próféta könyvének első fejezete is ilyen idegen nemzetek, a szomszédos népek elleni ítéletekkel van tele. Tehát Isten még Ámós által is megerősíti ezt, hogy igen, közeledik az ítélet napja, amikor Isten a szomszédos népeket meg fogja ítélni. Volt tehát alapja annak, hogy várták ezt az ítéletet? Ha hittek volna Ámósnek, akkor igen, mert Isten ezt kijelentette általa is. De akkor miért baj, hogy kívánták azt? Miért mondja azt Isten: *„jaj azoknak, akik kívánják az Úrnak napját?”* Két dolog miatt. Az egyikről csak röviden hadd beszéljek, és a másikkban szeretnék majd jobban elmélyedni.

Az első dolog az, hogy a bűnösök vesztét, büntetését várni nem Istennek tetsző dolog, nem ilyen lelkületet akar nekünk adni Isten, hogy várjuk azt, hogy az Istenben nem hívők végre valahára megítéltessenek és elkárhozzanak. Az igazságtételt, amelyben Isten megdicsőíti magát, jó dolog várni, és természetesen Isten mindig igazságosan fog ítélni. Ilyen szempontból Dávid a zsoltáraiban sokszor kívánja az ítéletet. De nem azzal a szeretetlen lelkülettel, amivel gyakran vagyunk egymás felé, hogy haragszom, bosszút akarok, és jöjjön már el az Úr, és büntesse jól meg az illetőt. Ez nem az a krisztusi lelkület, ami megszólal az Ezékiel 18,23-ban: *„Hát kívánva kívánom én a gonosznak halálát? ezt mond-*

ja az Úr Isten; nem inkább azt, hogy megtérjen útjáról és éljen?” Ennek a lelkiületnek kellene minket jellemeznie ahelyett, hogy azt kívánnánk, mikor jön el az Úr megítélni a Benne nem hívókat. Azért kellene inkább hálát adnunk, hogy még tart a kegyelmi idő, hogy még meg lehet térni Istenhez, még van lehetőség erre, nem pedig siettetni kellene az Ő ítéletét és visszajövetelét.

Másodszor pedig azért volt baj, hogy az Úr napjának eljövételét kívánták Izráel fiai, mert képmutató módon azt hitték, hogy ők maguk, azaz Izráel népe különbek a többieknél, és ezért nekik nem kell félniük az ítélettől, mert az Úr nekik úgyis megkegyelmez. És itt a próféta a képmutatás bűnét leplezi le ebben a rövid igeszakaszban, és szeretnék erre koncentrálni, Testvérek, hogy a képmutatás hogyan csapja be és ad hamis reménységet az embernek, pedig nem kellene, hogy reménykedjen, mert nincs alapja. A képmutató ember olyat feltételez magáról, ami nincs meg benne. Ebben a gondolatban kicsit mélyedjünk el, és lássuk meg, mit mond az Úr a képmutatás veszélyével kapcsolatban.

Izráel népe azt hitte, hogy ők Ábrahám leszármazottjai, gyermekei, ők a szent nép, Isten öröksége. Bár ennek volt némi alapja, mert fizikailag tényleg Ábrahám leszármazottai voltak, mégis alaptalanul dicsekedtek ezzel, mert nem az ő hitét követték. Folyamatosan ezt hangoztatták, hogy ők az Úr népe, ezzel dicsekedtek, ezzel ámították és csapták be magukat, és minden ítéletről szóló próféciát ezen az alapon el is utasítottak. Isten a képmutatás legsúlyosabb fajtáját leplezi le ennek a népnek a szívében és életében. Rámutat arra Ámós által, hogy *„Jaj azoknak, akik kívánják az Úrnak napját!”*, mert mi áll emögött? Én jó vagyok, és elkerülöm ezt, de bezzeg ti pusztuljatok. Isten gyermekének gondolom magam, holott nem vagyok az. Ez a legveszélyesebb képmutatás. Sokféle dologban csaphatjuk be magunkat, és sokféle módon lehetünk képmutatóak, a legveszélyesebb az, amikor Istennel való kapcsolatunkról hazudunk önmagunknak is. Amikor az ember azt hiszi, és azt mutatja magáról, hogy ő Isten gyermeke, de valójában nincs élő kapcsolata Istennel, nincs megmentő, üdvözítő hite, a bűn rabságában és irányítása alatt éli az életét, és nem Krisztus az Úr a szívében. Izráel népe, ahogyan majd a fejezet folytatásában is látni fogjuk, bár folyamatosan tartott istentiszteleteket, a nép mutatott be áldozatokat az Úrnak, és azt hitték, emiatt jó kapcsolatuk van Istennel, és amiatt, hogy békében éltek már egy jó ideje, meg gazdaságilag virágzott az ország. De ahogyan már Ámós próféta az előző fejezetekben megmutatta, ez a nép csak ajkával tisztelte az Urat, és még az istentiszteleteik sem az ige szerint valók voltak. Rögtön a következő vers arról szól, hogy *„gyűlölöm, megvetem a ti ünnepeiteket”*, hát ez elég beszédes, hogy milyen istentiszteleteik voltak. Az Úr ritkán mondja ezt, de ezt mondja Izráel népe istentiszteleteiről. Miközben saját maguk által kitalált módon, és nem Isten parancsa szerint imádták az Urat, a mindennapi életük is teljes engedetlenségben zajlott, a korábbi fejezetek leleplezték már őket, hogy még a pogányokénál is súlyosabb bűnöket követtek el az Úr ellen újból és újból.

A képmutatás bűne megakadályozta őket abban, hogy rádöbbenjenek saját helyzetükre, és bűnbánattal az Úrhoz forduljanak. Mert a képmutatás sok mindenben félrevezet minket az életben, és erre szeretnék rámutatni, hogy

mennyi mindent félreértelmez a képmutató ember. Például amikor Isten elküldte prófétáit, hogy megtérésre szólítsák fel Izráelt, a képmutatás azt mondatta ezekkel az emberekkel, hogy nem nekik szól ez az üzenet, hiszen ők már Isten népe, ők már hisznek. Nekik nincs szükségük megtérésre, nincs szükségük szabadításra, ahogyan a farizeusoknak sem volt szükségük Krisztusra. A prófétákat emiatt a képmutatók gyakran elutasították.

Manapság is bűnös szívünk képmutatása megakadályoz minket abban, hogy Isten igéjét elsősorban magunkra vonatkoztassuk (azt mondjuk: ez nem rólam szól; a másik életében látom, de nem rólam szól), annak felszólításait a képmutató ember nem veszi magára, nem bánkódik azon, amire az ige felhívja a figyelmünket, hogy kellene, és nem térünk meg abból, amit az Úr leleplez az ígén keresztül. A képmutató ember félreértelmezi Isten igéjét, amennyiben az nem felel meg a saját magáról alkotott képnek. Krisztus ezt a farizeusok életében is leleplezte. Azt mondta: kutadjátok, keressetek az Írásokat, mert azt hiszitek, abban van az életetek, hogy mennyi parancsot tudtok ti abból betartani, és közben nem veszitek észre, hogy az ige rólam beszél. Rám van szükségetek. A képmutatás következménye, hogy az ige nem lesz világos az ember előtt, félreérti az ígét, és nem vonatkoztatja magára, és nem is úgy érti, hogy Krisztushoz kellene neki térnie.

Továbbá – másodszor – a képmutató ember félreérti Isten ítéleteit is. Először az ígét, Isten üzeneteit, másodszor Isten ítéleteit is félreérti. Az előző fejezetben az Úr arról beszélt, hogy mivel Izráel népe elutasította a prófétákat, és nem hallgatott rájuk, ezért Isten különféle csapásokat bocsátott a népre, hogy azon keresztül hívja őket magához. Az emberi szón keresztül nem érte el őket, akkor jöttek a csapások, hátha azok elgondolkoztatják az embert. Küldött szárazságot, betegségeket, döghalált, háborút, fegyvert, de a nép mégsem akart visszatérni az Úrhoz. Ez sokszor ismétlődik meg az előző fejezetben: ti mégsem akartok visszatérni hozzám. Miért? Mert a képmutatás nem érti Isten ítéleteit, hanem félremagyarázza azokat. Minden izráelit érintett az éhség, a betegség, a fegyver. Megmagyarázták maguknak, hogy miért történtek ezek, csak máshogy, mint ahogy ezeket az eseményeket értelmezniük kellett volna. Mit mond az ige? Azt mondja, hogy az Úr valójában nem büntet minket, hanem csak megpróbál, így értették félre az ítéleteket a képmutatók. Nem büntet engem az Isten, csak megpróbál. Nem fog elpusztítani, hiszen akkor hazug lenne, és hűtlen lenne szövetségéhez, ígéreteihez. Egy képmutató ember így érti félre Isten ítéleteit. Ez egy nagyon nehéz szituáció, Testvérek, mert mi, hívők is így gondoljuk és valljuk, hogy Isten az Ő gyermekeit nem bünteti, hanem neveli és megpróbálja. De a hívők esetében ez más. Krisztust megbüntette a kereszten helyettünk, ezért minket nevel, megint és megpróbál, és ezeket is a javunkra fordítja. A különbség a hívő és a képmutató között az, hogy amíg a hívőknek van alapjuk reménykedni ebben, hogy a nehéz időszakok csak megpróbáltatások, amelyekben az Úr megtart és megvéd bennünket, addig a képmutatóknak nincs alapjuk ebben reménykedni, mert valójában nincs igazi, élő hitük, nem születtek újjá. Az Úr ugyanis a hívőket valóban csak próbálja és meg is tartja őket, de a képmutató-

kat a különféle csapásokkal megítéli és bünteti, és azok annyiban lehetnek csak javukra, amennyiben megtérésre vezeti őket. Ez a változás azonban a képmutatóknál ritkán, csak az Úr kegyelméből következik be, ami miatt Ámós által számtalanszor meg is ismétli az Úr: „*mégsem tértetek vissza hozzám*” (Ámós 4). Tehát a képmutatás miatt az ember félreérti az ígét és félreérti Isten büntetését, ítéleteit.

Harmadszor: a képmutató lelkiület félreérti saját állapotát és helyzetét is, hogy ki vagyok én. A képmutatás lényege, hogy jobbnak mutassam magam, mint aki vagyok. A külső, a cselekedetek, a látszat, amit mások látnak, nem egyezik meg a szívem állapotával. A külső és a belső eltér egymástól. A hívők tudják, hogy Isten az, aki meg tud őrizni minket a nehéz időszakokban, és azokat a javunkra tudja fordítani, sőt véget is tud vetni azoknak. A képmutató ember hasonlóan reménykedik, de az ő szíve azért teljesen más, mint a hívőé. A hívők bár reménykednek abban, hogy Isten könnyít a helyzetükön egy nehéz időszakban, egy megpróbáltatásban, de mindeközben ez a megpróbáltatás hasznára van a hívőnek: mélyen átérzi bűnös voltát, és Isten megtérésre vezeti. A képmutatóknál ez nem történik meg. Ők a helyzetükön való változást, a dolgok jobbra fordulásának módját keresik, és ezért nem vizsgálják meg a bűnös szívüket. Ők a megkönnyebbülést keresik, hogy mikor fordul már jobbra az életem, és nem az Urat, és ezért másként látják magukat. Nem tartanak bűnbánatot, mivel alapjában elégedettek magukkal és kegyességükkel, csak a helyzetüket látják rossznak, és ezért a helyzetükben bekövetkezett változást keresik, nem a szívüket, ami miatt Isten adja ezeket a megpróbáltatásokat. Krisztus számtalan alkalommal leplezte le a farizeusok és írástudók bűneit. Nem a körülményeiket, hanem hogy mi van a szívükben. És ők mégsem fordultak magukba, mert alapvetően nincs bűnlátásuk saját személyükkel kapcsolatban, nem ismerik be, hogy ők milyen bűnösök. Másokat lehet, hogy könnyen elítélnek, észreveszik mások szemében a szálkát, de a magukéban a gerendát nem. Ebben tehát nagyon különböznek a képmutatók a hívőktől, akiknek a javukra van a megpróbáltatás ideje.

A másik dolog, amiben nagyon eltérnek tőlük, az, hogy az ítélet idején nem keresik az Úrral való megbékélést (tehát a bűnbánat, a bűnfelismerés után a megbékélést), hanem csak azt, hogy könnyebb legyen a helyzetük, az életük. A hívő ember a próbatétel idején is ragaszkodik az Úrhoz, és mivel fájlalja bűneit, keresi az Úrral való kapcsolatának helyreállítását, ezért Krisztushoz fordul, mert egyedül Ő tud megbékíteni minket mennyei Atyánkkal. Az Úrral való személyes kapcsolat helyreállása a fájdalmas időkben is elsődleges fontosságú a hívő ember számára. Még akkor is, ha nem változik meg semmi az életében, de fontos, hogy az Úrral helyreálljon a kapcsolata. A képmutatók számára azonban ez nem fontos, mert alapvetően megvetik Istent, ahogyan megvetették Krisztust is a farizeusok, és elutasították Őt. Mivel szerintük nem a bűnös természetükkel van a baj, hanem a fájdalmas események okozzák a legnagyobb bajt, ezért azokból keresik a kiutat. Azt nézik, hogyan oldhatnák meg a problémát, és hogyan lehetne könnyebb nekik. Ezért is gondolták úgy a farizeusok, hogy könnyebb dolog Krisztust elhallgattatni, megölni, mintsem bűnbánattal az Úrhoz

fordulni, és hallgatni Rá. Nem hiszik, nem látják, hogy az Úrral való megbékélés lenne a legfontosabb számukra, mert azt se látják, hogy baj van az Úrral való kapcsolatukban. És ezért a betegség gyógyítása helyett csak a tüneti kezelésre törekszenek, hogy nekem jobb legyen az élet.

Mivel nem törődnek Isten személyével, azzal, hogy Isten kegyelmet vagy ítéletet hoz nekik, ezért mondja Ámós próféta: *„Nem sötétség lesz-e az Úrnak napja és nem világosság?! Sötétség lesz az, s még hajnalfénye sem lesz”*. A sötétség itt az ítéletet is jelenti, de azt is, hogy az Úrral nincs igazi kapcsolatuk, nem békéltek meg Vele, mert nekik az Úr napján az Úr haragjával kell szembenézniük. János apostol az első levelében a következőt írja: *„az Isten világosság, és nincsen Őbenne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van Vele, és sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekszük. Ha pedig a világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől”* (1János 1,5-7). Ez az, amiről beszéltem. Ha a képmutató ember azt mondja: Istenben hiszek, és az élete a sötétségről beszél, és a sötétség gyümölcseit termi, nem a hitnek gyümölcseit, akkor hazudik, és nincs benne az igazság, becsapja magát: ez a képmutatás lényege. Ellenben a hívő ember, ha világosságban van, meg fogja látni ugyanúgy a bűnös voltát, de azt is, hogy közössége van Krisztussal, és Krisztus vére minden bűnt eltöröl. Bűnbánat és megbékélés Istennel. Tehát ebben nagyon különbözik a képmutató és a hívő ember. Ha megbékéltünk volna Istennel, akkor világosságban lennénk – mondja Ámós próféta –, ha megbékéltetek volna, akkor közösségetek lenne Ővele, és nem kellene az Úr napjától rettegetek. A képmutató szívű ember tehát nem látja, hogy az Úrral való megbékélést kell keresnie, hogy az Úr napja ne sötétséggé jöjjön el rá.

A képmutató lelkiület félreérti azt is, amikor az Úr könnyít a helyzetünkön, amikor a megpróbáltatások kezdenek elmúlni, „lazulni”, úgy érezzük, hogy kezd némi teher lekerülni a vállunkról. A hívők tudják, hiszik, hogy ez a földi élet nem a nyugalomról, a küzdelmektől mentes mindennapokról szól, hanem Isten arra hív el és szólít fel minket, hogy vegyük fel a keresztet és az Ő fegyverzetét, és mint az Ő katonái küzdjünk a kísértések minden fajtája ellen, és elsősorban a saját bűneinkkel szemben. Pont ezért a könnyebbség időszakában is a hívő ember tudja, hogy újabb megpróbáltatások következhetnek rá, és felkészül ezekre, mint ahogyan a mártírhalált halt Dietrich Bonhoeffer is írja az énekében: *„És ha az úton örömet adsz nekünk, Ha szép napod ragyogva ránk nevet, Biztasson, intsen sok nehéz emlékün, Hogy életünket szenteljük neked!”* A képmutatók nem így gondolkodnak. Amint nehéz helyzetükben egy kis változás, egy kis enyhülés áll be, rögtön azt kezdik hinni, hogy megmenekültek. Ha a betegség kezd alábbhagyni, akkor már nyugalmas idők következnek. Ezzel áltatják magukat. Nem mintha Istennek ne lehetne számtalan különböző eszköze arra, hogy megbüntesse az Ellene lázadókat.

Ezt azért mondom, mert attól még, hogy az egyik baj elmúlik, jöhet a következő. Ámós is ezért használ ilyen képeket, mikor ezt mondja: *„mintha valaki oroszán elől szaladna, és medve bukkanna rá; vagy pedig bemenne a*

házba, és kezét a falhoz támasztaná, és kígyó marná meg”. Azaz a képmutató azt hiszi, hogyha megmenekül az oroszántól, teljes békességben élhet szinte már örökké, mert megmenekült. Akkor azonban szembesülnie kell azzal, hogy más bajok, veszedelmek is léteznek, mint például a medvék. Megmenekül az oroszántól, aztán szembe jön vele egy medve. Óvatlan a képmutató ember. Nem vigyáz, és nem hisz Isten ígéjének, hogy folyamatosan küzdeni kell a bűnnel szemben. Vagy valaki bemenekül a házba – mondja a második képet Ámós –, és azt hiszi, annak falai között biztonságban van. Ezért kezével a falnak támaszkodik, mint amikor valaki futás után megpihen, és nekidől egy kicsit a falnak, és úgy gondolja, minden rendben lesz, itthon vagyok, bent a házban, itt már nem érhet semmi, és akkor hirtelen megmarja egy kígyó. A képmutató ember hamis biztonságérzettel csapja be magát, és mikor valami megoldódni látszik az életében, azt hiszi, hogy most már minden rendben lesz, mert ennek már vége, és akkor hirtelen valami új veszély csap le rá. A hívő ember ezzel szemben nem áztatja magát a bajoktól, nehézségektől mentes élet illúziójával, hanem biztonságát az Úrban látja, találja meg, aki még a halál árnyékának völgyében is képes megtartani Őt. Nem úgy imádkozik, hogy Uram, ne adj nekem semmi bajt, óvjál meg mindentől; hanem úgy, hogy Uram, vezess keresztül, őrizd meg még a bajok közepette is. Krisztus is azt mondja, hogy *„nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból”* (mert akkor ki kellene vegyen minket Isten, hogy ne érjen semmi baj, fájdalom vagy megpróbáltatás), *„hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól”*. Isten megőrző munkájában bízik a hívő ember.

Látjuk tehát, hogy a képmutató reménység, amivel Izráel népe dicsekedett – mi vagyunk az Úr népe, és jöjjön az Úr napja, mert ezt kívánjuk –, mennyire hamis reménység volt? És komoly dologgal kapcsolatban csapták be magukat, mégpedig az üdvösségüket illetően. Távol álltak az Úrtól. Ezért feddi meg Isten a népet, mikor azt mondja, hogy *„jaj azoknak, akik kívánják az Úrnak napját”*, az ítéletet, mert hamisan azt hiszik, hogy ők megmenekülhetnek, de reménységük hamis, mivel ők képmutatók. Izráel népének sem istentisztelete, sem állítólagos hite, sem cselekedetei nem támasztották alá ezt a reménységet, amiben bíztak. Hiába mondták magukról, hogy az Úr népe vagyunk, valójában a lehető legtávolabb álltak Őtől engedetlenségük, hitetlenségük, meg nem tért szívük miatt. Pont ezért az az ítélet, amit Ámósnek kellett hirdetnie nekik, inkább félelemmel és alázattal kellett volna eltöltenie őket, és megtérésre vezetni, de képmutatásuk megakadályozta őket abban, hogy felismerjék: valójában mi vár rájuk, és mi a teendőjük. Ehelyett Ámóst utasították el, mert azt mondták, mi rendben vagyunk az Úrral. Nem megtartatás, nem szabadítás, hanem ítélet és büntetés várt rájuk. És az Úr még erre is figyelmeztette őket.

A képmutatásból és vallásoskodásból származó hamis reménységet feddi itt meg Isten, amivel manapság is több millióan áztatják magukat. Sokan fogják majd az Úr napján mondani: *„Uram, Uram, nem a te nevedben ... cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot?”*, és akkor az Úr azt fogja mondani: *„sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők”*. Ámós szavai figyelmeztetnek minket a képmutatás veszélyeire, és megtérésre hívnak. Mindemellett azon-

A KÉPMUTATÓ HAMIS REMÉNYSÉGE

ban Isten nem azért beszél erről Izráel népének, és ma sem azért beszéltünk erről, hogy a végső kétségbeesésbe taszítson minket, hanem csak a képmutatás magabiztosságát akarja összetörni bennünk az Úr, hogy az igazi biztonságot és szabadulást találjuk meg szent Fiában, Jézus Krisztusban. Mert ahogyan Saul is megszabadította az Úr, és Pál apostollá tette őt, úgy az Úr képes ma is bármelyikünk életét így megváltoztatni, és a képmutatásból megszabadítani. Őelőtte vizsgáljuk meg magunkat, Testvérek, bízzuk magunkat teljesen Őrá. Szentlelke vezessen minket ebben, adjon nekünk őszinteséget, igaz látást az ige alapján magunkkal kapcsolatosan, és adjon nekünk valóban olyan szívet, amely Krisztushoz vágyakozik, és a megbékélésre Istennel.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, a Te hosszútűréseidet látva gyakran rácsodálkozunk arra, hogy meddig vagy képes eltérni a bűnt. És itt nemcsak az időre gondolunk, hogy milyen hosszan, hanem a vétkek súlyosságára is. Nagy a Te türelmed, és nagy a Te irgalmad, mert még ennek a képmutató nemzetnek és nemzedéknek is hirdetted Ámós által azt, hogy meg kell térniük, hogy közeledik az ítélet, vége van az életüknek, ahogyan Ezékielnél olvashattuk, és közeledik az Úr napja számukra. Köszönjük, hogy ez is még a Te kegyelmedet tükrözi, hiszen ha nem akartad volna őket megszólítani, akkor hagytad volna őket szó nélkül elveszni. De köszönjük, hogy mégis hirdettetik a Hozzád térés lehetősége, az a felszólítás, hogy keressünk Téged.

Kérünk, hogy minket is vizsgálj meg, és segíts, hogy igédet magunkra vonatkoztassuk elsősorban, ne másokra. Kérünk, hogy az óemberünket hadd vizsgáljuk meg a képmutatás bűnével kapcsolatosan is. Annyi mindenben félrevezet bennünket bűnös szívünk: akár abban, hogy az ígét magunkra vonatkoztassuk-e vagy sem; abban, hogy a Te ítéleteid valóban csak megpróbáltatások vagy pedig büntetések; abban, hogy szükségünk van-e a Veled való megbékélésre; abban, hogy ha könnyebbséget adsz, akkor végképp megmenekülünk, vagy jönnek újabb próbatételek. És még számtalan más dologban, félrevezet, becsap, áztat bennünket bűnös szívünk.

Köszönjük Neked, hogy Jézus Krisztusban az igazi szabadítás elkészítettett, és hogy az új szívet Te adod, és hogy igéd által leleplezed a régit, és erősíted az újat. Kérünk, segíts valóban egyre inkább Neked odaszánt életet élnünk, és az őszinteségben is gyakorolni magunkat. Így kérünk, hogy imádságaink során is vezess bennünket, és napi csendességeinket áldd meg, a Szentlélek világosítsa szívünket, támogasson minket akár a bűnbánat útján, akár a Benned való reménységben, akár az engedelmisségben.

Így kérünk, hogy áldd meg gyülekezeti életünket is, minden alkalmunk, minden szolgálatunk hadd dicsőítsen Téged, óvj meg minket a rutinból végzett feladatoktól. Add, Urunk, hogy szolgálatunk hadd származzon hitből, őszinte hálából, és ne csak megszokásból.

Kérünk Téged, hogy keresztyénységünk is legyen őszinte, munkatársaink, szeretteink, és mindenki, akikkel együtt vagyunk nap mint nap, hadd lássák ezt,

és ne azt, hogy valamit mutatunk kívülről, de közben szívünk teljesen másmi-lyen. Kérünk, hogy Benned hadd bízzunk. Te, aki a szívek vizsgálója vagy, Te legyél a mi vezetőnk a megújulásban, a megszentelődésben is.

Eléd hozzuk betegeinket, gyászolóinkat, Te legyél az ő vigasztalójuk, báto-rítójuk, erősítőjük, megtartójuk.

Kérünk az előttünk álló időszakért. Áldj meg bennünket minden munkánk-ban, szolgálatunkban, akár itt a gyülekezetben, akár otthon végezzük.

Így hozzuk Eléd népünk vezetőit is. Szentlelked támogassa őket döntése-ikben. És kérünk, adj megtérést nekik is.

Könyörgünk magyar népünkért határon innen és túl, adj ébredést, hisz egyedül Rád van szükségünk, a Hozzád térésre.

Kérünk, hogy a háború sújtotta területeken is Te legyél a vigasztaló, Te le-gyél a megtartó. Kérünk, adj kegyelmed szerint békességet, add, Urunk, hogy a népek vezetői felismerjék a békesség útját, és azon járjanak.

És minden dolgunkban segíts a Te ígédhez, akaratodhoz igazodnunk, őrizz naponként bennünket hitben, a kegyelemben. Segíts, hogy a Te juhaidként hall-juk a mi Pásztorunk hangját és követhessük azt. Egészen addig, amíg magadhoz nem veszel bennünket, vagy vissza nem jössz az ég felhőin át. Kérünk, készíts fel minket erre a napra. Köszönjük, hogy a Tieidnek nem az ítélettel kell szem-benézniük, az Úr napjával, hanem azzal, amikor a mi Királyunk visszajön, és az Ő szolgáit számoltatja csak el. Kérünk, hogy hadd legyen reménység számunk-ra a Te visszajövedeled. Ha még nem az, segíts, hogy megbékéljünk veled Krisz-tuson keresztül. Kérünk Téged, hogy ahogyan megígérted: minden napon ve-lünk maradsz a világ végezetéig, segíts, hogy mi is Veled lehessünk, Téged akar-junk követni, és Neked akarjunk élni. Segíts, akár eszünk, akár iszunk, akármit cselekszünk is, a Te dicsőségedre igyekezzünk élni!

Szent Fiadért, Krisztusért kérünk, támogass minket Szentlelkeddel kegyel-medből!

Ámen.

725 szöveg: Vargha T.
dallam: Balla P.

1. Új szí-vet adj, U-ram, én-ne-kem, Új szí-vet adj,

én Is-te-nem, A-mely csu-pán csak te-ér-ted ég,

Vé - led jár szün-te-len, Csak vé - led szün-te - len.

2. Nyájas, vidám, szelíd, jó szívet, / Mely, Jézusom, te lakhelyed,
Hol egyedül a te hangod szól, / Mely véled van tele,
Csak véled van tele.
3. Jézus, a te gyógyító kezed / Megfogta már a szívemet,
S én is, tudom, büntelen leszek / Majd nálad odafenn,
A mennyben odafenn.